

Arrest

nr. 214 323 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X (*alias*: X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANSTEENHUYSE
Veldstraat 34
9880 AALTER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias*: X), die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidige derde verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekers vorig, tweede verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 177 710 van 14 november 2016 omdat zijn relaas niet aannemelijk is. In het arrest werd o.a. vastgesteld en geoordeeld dat verzoeker zijn ware identiteit bewust achterhoudt.

Ter ondersteuning van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: kopieën van zijn Nederlands asiëldossier en kopieën van zijn e-mailverkeer met de dienst Tracing van het Rode Kruis.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten dat verzoekers relaas niet aannemelijk is en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen of

die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder (o.a. bij zijn vorig verzoek om internationale bescherming) afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker voorhoudt in het kader van zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming niet te zijn gehoord, mist zijn betoog feitelijke grondslag. Immers, verzoeker werd blijkens de gegevens in het administratief dossier op 30 november 2017 verhoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en had er voldoende de gelegenheid om de door hem aangebrachte (nieuwe) elementen toe te lichten (administratief dossier, stuk 6, 'verklaring meervoudige aanvraag' van 30 november 2017).

Verzoeker werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond het volgende wordt vastgesteld: "Zo blijkt keer op keer dat u uw identiteit niet kan aantonen, niet overtuigend kan aangeven wanneer en waarom u uw land verliet, noch waarom u geen ernstiger poging deed om uw familieleden terug te vinden. Het vermoeden dat u wel degelijk nog contact heeft met uw familie bestaat met andere woorden nog steeds. Hoe dan ook wijst het CGVS er wel op dat u intussen een volwassen man bent die in Sri Lanka net als in België in staat moet zijn om voor zichzelf te zorgen. U heeft geen elementen aangebracht waaruit het tegendeel zou moeten blijken. Zo slaagt u er opnieuw niet in een band met het LTTE aan te tonen." (eigen onderlijning)

Verzoeker betwist en bekritiseert weliswaar, doch hij werpt geen ander licht op de motieven uit de bestreden beslissing waar met betrekking tot de door hem in het kader van zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming aangebrachte stukken wordt vastgesteld:

"Met betrekking tot de nieuwe stukken die u aanbrengt, namelijk uw Nederlandse asiëldossier en enkele mails van het Rode Kruis, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze inhoudelijk geen verband houden met de door u beschreven

asiëlmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden omdat ze geen inhoudelijke informatie bieden hierover. Het rapport van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst vermeldt onder meer dat u ook daar geen documenten in uw bezit had waarmee u uw identiteit en nationaliteit kon aantonen. Uw geboorteakte zou op school in Sri Lanka zijn vernietigd. Opvallend genoeg verklaart u op 3 augustus 2000 dat u misschien met uw vader kan "contact nemen" om hem een geboorteakte te vragen. U zou ook over een eigen Srilankaans paspoort hebben beschikt maar dat zou u zijn afgenomen. Verder gaf u aan zelf problemen te hebben gehad met het Srilankaans leger maar ook te worden gezocht door de LTTE. Echter in België verwijst u enkel naar de vermeende betrokkenheid van uw vader bij de LTTE om aan te geven waarom u terugkeer naar uw land vreest, wat u overigens niet kan objectiveren. U gaf er ook aan pas in december 1999 uw land te hebben verlaten. Kortom de verklaringen die u in Nederland aflegde bevatten nog eens een andere versie van de vermeende feiten en zijn bijgevolg nutteloos om uw aangehaalde vrees enige geloofwaardigheid te verlenen, laat staan staven. Voor wat betreft het dossier dat u neerlegt van de tracingdienst van het Rode Kruis blijkt dat dit weinig nieuwe informatie te bieden heeft. Zo blijkt u hier wel de naam J.(...) P.(...) te hebben gebruikt, zowel in België als in Nederland. Voor wat betreft de zoektocht in 2000 geeft het Nederlandse Rode Kruis aan dat hun databank niet aangeeft wat het resultaat van deze zoektocht was. Voor wat betreft het Belgische Rode Kruis, waarbij u een tracingverzoek indiende onder het nummer 13360, bevat de correspondentie eigenlijk geen (definitief) antwoord. Het is niet volledig duidelijk of er een nieuwe zoektocht werd gelanceerd en naar wie. Immers het lijkt alsof u slechts uw zus zoekt. Hoe dan ook is de informatie onvolledig en niet erg recent. Kortom deze documenten bieden op geen enkele manier een bijkomend inzicht naar de zoektocht naar uw familie." (eigen onderlijning)

Verzoeker, die inmiddels reeds 19 jaar in Europa verblijft oftewel meer dan de helft van zijn leven en na een vergeefs verzoek om internationale bescherming in Nederland hier intussen een derde verzoek om internationale bescherming indiende, slaagt er tot op heden niet in zijn identiteit met enig objectief begin van bewijs aan te tonen. In tegenstelling tot wat hij voorhoudt, vormt het door hem bijgebrachte Nederlandse asioldossier geenszins een bewijs van zijn verklaarde identiteit, geboortedatum en afkomst. In weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, laat verzoeker na zijn identiteit te staven. Aangezien de medewerkingsplicht die op een verzoeker om internationale bescherming rust, vereist dat hij/zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas, kunnen de asielinstanties van een persoon die om internationale bescherming verzoekt correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Het ontbreken hiervan, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

In dit verband kan er bovendien niet aan voorbij worden gegaan dat verzoeker zich in het verleden van valse verklaringen en documenten bediende, in een poging de Belgische autoriteiten te misleiden, zoals verzoeker zelf uitdrukkelijk erkende en tevens werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 177 710 van 14 november 2016: "De vaststelling dat verzoeker in zijn regularisatieprocedure wél opnieuw een valse geboorteakte neerlegt bevestigt dat verzoeker geen ernstige pogingen ondernam om contact te krijgen met zijn familie en/of vrienden. Wel heeft verzoeker energie gespendeerd aan het verkrijgen van een vals document met een valse geboortedatum op (gehoor, p. 7). Verzoeker schiet dus manifest tekort aan de noodzakelijke medewerkingsplicht en hij volhardt in het geven van valse verklaringen en documenten."

In de bestreden beslissing wordt er voorts op goede grond aan toegevoegd dat "Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u."

Verzoeker werpt hier geen ander licht op. Een verwijzing naar algemene informatie omtrent de (veiligheids)situatie in Sri Lanka, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat zij serieuze inspanningen heeft gedaan om nieuwe elementen aan te brengen. Zo stelt verzoekende partij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij geen bewijs heeft van haar identiteit en nationaliteit terwijl dit element niet betwist werd tijdens haar asielaanvraag in Nederland en zij daarvan het bewijs neerlegt in haar derde asielaanvraag. Verzoekende partij verwijt het Commissariaat-generaal het feit dat zij geen gelegenheid kreeg om gehoord te worden temeer zij op die wijze de onduidelijkheden had kunnen uitklaren. Verzoekende partij stipt nog aan dat zij Sri Lanka verliet op 12-jarige leeftijd en zij toen nog geen identiteitsdocumenten had. Volgens verzoekende partij had het Commissariaat-generaal rekening moeten houden met de elementen die zij heeft weergegeven in haar Nederlands asiëldossier, temeer de vervolgingsfeiten niet tegenstrijdig zijn met haar verklaringen in België.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 3 oktober 2018 opgenomen grond.

Uit het loutere gegeven dat de identiteit en nationaliteit van verzoekende partij door de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst niet betwist werden tijdens haar asielaanvraag in Nederland, kan geenszins worden afgeleid dat haar identiteit voor waar moet worden aangenomen. Temeer uit haar vorige verzoeken om internationale bescherming in België blijkt dat zij ten overstaan van de bevoegde instanties leugenachtige en incoherente verklaringen heeft afgelegd over het ontbreken van identiteitsdocumenten. In het rapport van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst wordt ook duidelijk vermeld dat verzoekende partij geen documenten in het bezit had waarmee zij haar identiteit en nationaliteit kon aantonen.

Waar verzoekende partij aanstipt dat zij Sri Lanka verliet op 12-jarige leeftijd en zij toen nog geen identiteitsdocumenten had, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 177 710 van 14 november 2016 waarin dienaangaande als volgt geoordeeld werd:

“(…) 2.7. Zo kan verzoeker geen identiteitskaart voorleggen en is zijn uitleg hiervoor leugenachtig en incoherent. In het kader van zijn eerste asielaanvraag beweerde verzoeker nog dat hij geen identiteitskaart had omdat hij minderjarig was - hij stelde in 1989 te zijn geboren en in 2005 uit Sri Lanka te zijn vertrokken -, maar uit het botonderzoek bleek dat verzoeker wél meerderjarig was. Thans, in zijn huidige, tweede, asiëprocedure, gaf verzoeker een nieuwe versie van de feiten en verklaarde in 1986 te

zijn geboren en reeds in 1998 uit Sri Lanka te zijn vertrokken, waardoor hij alsnog minderjarig was op het moment van zijn vlucht (gehoor, p. 2). Los van het feit dat niet kan worden ingezien waarom deze versie van zijn asielrelaas wél waarachtig zou zijn, temeer gezien uit het botonderzoek bleek dat verzoeker op 7 november 2005 "een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar.", brengt verzoeker geen enkel objectief element aan dat zijn vertrek in 1998 uit Sri Lanka of zijn toenmalige leeftijd kan aantonen (gehoor, p. 6). enkel kan blijken dat verzoekers verklaringen niet waarachtig zijn.

(...)

2.8. Voorts blijft verzoeker in gebreke een geboorteakte voor te leggen. Verzoeker wijt het ontbreken hiervan aan zijn vertrek in 1998, waarna hij zijn ouders niet meer kon vinden en aan het feit dat hij in Sri Lanka niemand meer kent. Waar in het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker eerst via de smokkelaar trachtte nieuws te verkrijgen over zijn familie, dat hij daarna in Nederland een tracingverzoek indiende bij het Rode Kruis en dat hij ook via kennissen poogde informatie in te winnen, merkt de Raad op dat verzoeker pas in 2000, toen hij volgens zijn beweringen al 2 jaar zijn land ontvlucht was, een (eerste en enige) tracingonderzoek indiende bij het Rode Kruis (gehoor, p. 2), dat hij sinds dan geen enkele poging meer heeft ondernomen om via het Rode Kruis of andere organisaties zijn ouders te laten traceren (gehoor, p. 6), ook niet na het beëindigen van het conflict in Sri Lanka wat logischerwijze de zoektocht zou vergemakkelijken, en dat verzoeker zelf verklaarde dat hij nooit poogde andere familieleden op te sporen (gehoor, p. 5). Hieruit kan slechts worden afgeleid dat verzoeker geenszins bezorgd is over zijn familie. Dit wijst er eerder op dat verzoeker wel degelijk bekend is met hun verblijfplaats en zich dus geen zorgen dient te maken.

Ook verzoekers bewering in Europa vrienden te hebben uit zijn regio in Sri Lanka en dat hij aan een vriend uit Frankrijk gevraagd heeft ter plekke zijn ouders te zoeken (gehoor, p. 6) kan bezwaarlijk zonder enig resultaat blijven. Minstens had verzoeker hierover duidelijke verklaringen moeten afleggen.

Ten slotte ook al zou verzoekers familie intussen vertrokken zijn uit zijn geboortestreek, dan nog kan dit niet beletten dat hij via hen of via de vrienden die Sri Lanka bezochten, een geboorteakte te bekomen. Verzoeker blijft aldus in gebreke identiteitsdocumenten neer te leggen en hiervoor een aannemelijke verklaring te geven.

De vaststelling dat verzoeker in zijn regularisatieprocedure wél opnieuw een valse geboorteakte neerlegt bevestigt dat verzoeker geen ernstige pogingen ondernam om contact te krijgen met zijn familie en/of vrienden. Wel heeft verzoeker energie gespendeerd aan het verkrijgen van een vals document met een valse geboortedatum op (gehoor, p. 7). Verzoeker schiet dus manifest tekort aan de noodzakelijke medewerkingsplicht en hij volhardt in het geven van valse verklaringen en documenten.

2.9. Waar in het verzoekschrift nog gesteld wordt dat hij zich de exacte datum van zijn vertrek uit Sri Lanka niet meer kan herinneren omdat het 18 jaar geleden was, hij toen "amper 12 jaar oud was" en hij zijn voltallige familie moest achterlaten en met vreemden een hachelijke reis moest ondernemen, merkt de Raad op dat verzoeker geen onwetendheid verweten wordt, doch wel het afleggen van leugenachtige en wisselende verklaringen en documenten omtrent zijn geboortedatum en zijn vertrek uit Sri Lanka, in een poging om het gebrek aan enige identiteitsbewijzen te verdoezelen.

2.10. Gelet op het ontbreken van enig identiteitsdocument, hoewel verzoeker zijn vrees geheel steunt op zijn origine en afkomst, en het nalaten van verzoeker om pogingen te ondernemen om dergelijk bewijs te bekomen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zijn ware identiteit bewust achterhoudt."

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat het Commissariaat-generaal rekening moet houden met de elementen die zij heeft weergegeven in haar Nederlands asioldossier, wijst de Raad er op dat het Commissariaat-generaal dit in casu ook gedaan heeft. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: "Verder gaf u aan zelf problemen te hebben gehad met het Srilankaans leger maar ook te worden gezocht door de LTTE. Echter in België verwijst u enkel naar de vermeende betrokkenheid van uw vader bij de LTTE om aan te geven waarom u terugkeer naar uw land vreest, wat u overigens niet kan objectiveren. U gaf er ook aan pas in december 1999 uw land te hebben verlaten.". Het feit dat de verklaringen die verzoekende partij in Nederland aflegde nog eens een andere versie van de vermeende feiten bevatten, zijn zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing nutteloos om haar aangehaalde vrees enige geloofwaardigheid te verlenen, laat staan te staven.

Waar verzoekende partij opwerpt dat zij geen gelegenheid kreeg om gehoord te worden, kan zij niet worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd bijkomende verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen (stuk 6, verklaring meervoudige aanvraag d.d. 30 november 2017). Deze verklaringen werd

vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS